

HOROR

FLINT MAXWELL

MĚSTO SVĚTLA

KDE JE SVĚTLO, TAM JE NADĚJE...

MĚSTO SVĚTLA

Copyright © 2020 by Flint Maxwell

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan David, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4926-3 (pdf)

FLINT
MAXWELL

MĚSTO SVĚTLA

přeložil Jan David

F**B****S**

Pro Jakea Clarkstona, jenž odjakživa patří do rodiny

Příliš mnoho záhad je pouze k zlosti a přemíra dobrodružství člověka vyčerpá. I té hrůzy a strachu je až až.

DEAN KOONTZ, PODIVNÝ THOMAS

ŽAL

Měsíc byl mrtvý.

Stejně tak i hvězdy.

Od začátku vánice jsem ani z jednoho neviděl sebe-menší kousek. A vážně mi chyběly, obzvlášť za chladných, temných nočních hodin, kdy se obloha proměnila v nepropustnou černou zeď nicoty, v níž začaly přízraky volat naše jména.

Chyběly mi stejně jako Jonas, halasný táta od rodiny, co v podstatě žil v posilovně a udržel se na nohou, i když do sebe kopl tolik panáků, že by to skolilo i slona. Chyběly mi stejně jako Helga, laskavá žena, co se nás ujala, když jsme utekli z pronajaté chaty na opačném břehu jezera Prism Lake (dokonce i poté, co jsem jí rozbil okno). Chyběly mi stejně jako Mikey Hark, Elin mladší brácha, z něhož se vyklubal zábavný, láskyplný a veselý mladík a kterého brutálně zavraždil šílený lidský netvor z ohij-ského Woodhavenu.

Když je řeč o Woodhavenu, tohle město hrůzy jsme opustili, jen jak to šlo. S prvním paprskem světla, jenž

vykoukl zpoza mraků, jsme se sbalili a vyrazili na svých skútrech do čerstvého prašanu. Hnali jsme motory do obrátek, abychom měli Woodhaven co nejdřív za sebou. Nedokázal jsem se zbavit pocitu, že když se otočím, spatřím v závějích temnou postavu. Postavu Boba Ballarda s hlavou visící na několika rudých vláknech, ústy plnými krve a očima plnými vražedných myšlenek.

Nevím, jestli si to pamatujete, ale zmiňoval jsem se o tom, jak se mi před očima udělala tma, když jsem Ballardovi udělal tu věc, a jak jsem si pamatoval jenom následky svého činu. Když jsme se však vzdalovali od události v onom woodhavenském domě, moje mysl se rozhodla postupně zaplňovat prázdná místa a vracet mi střípky vzpomínek na to, co se tam stalo. Většina těchhle střípků se mi vracela v podobě nočních můr. Viděl jsem se v nich, jak mu prorážím hrdlo čepelí lopaty. Viděl jsem krev. Hodně krve. Viděl jsem, jak se krev řine záhyby a vrypy v kovu. Viděl jsem bílé záblesky jeho páteře, lesknoucí se svazky šlach i jeho oči, v nichž pomalu vyhasínal život.

V těchhle nočních můrách ale Bob nezemře. Vytrhne si lopatu z hrdla a rozesměje se. Sípavý chechot mu spíš než z úst uniká z rány v krku. Do obličeje mi stříká rudá sprška krve, on lopatu otočí a vrazí ji do hrdla *mně*. Cítím, jak se mi oddělí hlava, skutálí se mi z rozervaného krku, praští sebou o podlahu sklepa a pak mě oslepí oblak prachu. Nějak jsem pořád při vědomí, *naživu*. Prach se usadí. Bob se ke mně kolébá jako zombie a s úsměvem

a hlavou sotva držící na krku zařve: „Měls spolupracovat, Grady, kámo! Nechat mě udělat mou práci – třeba by to pak nebylo takhle zlé!“

Jeho bota se zvedne do vzduchu a padá zpátky jako obří kovadlina – a vtom se s křikem probudím.

Ano, tyhle výjevy se mi po všem, čím jsme si prošli, zjevovaly každou noc. Nedokázal jsem je setrást, a ačkoliv se opakují méně často, úplně se mi to nepodaří snad nikdy.

Ve Woodhavenu jsme se zdrželi tři dny a jak jsem už řekl, hned s rozbřeskem jsme se vydali dál, v co možná nejlepší části dne hledat přístřeší v dalším městečku, zvaném Tallmadge Falls. Na rozdíl od Woodhavenu bylo tohle městečko *opravdu* opuštěné – aspoň podle toho, co jsme viděli. Žádní přeživší, žádní šílení, žádné přízraky. Jenom snůh – bílé moře, kam až oko dohlédlo, přerušované kmeny stromů, z velké části zasypanými.

Nebyli bychom zastavili, nebýt Elina postřehu.

Já řídil skútr, ona seděla u spolujezdce, vedle sebe naše ubohé zásoby – spousta repelentu, zapalovačů a pár baterek – a na klíně Mikeyho tělo. Pořád ještě zabalené do deky. El si ho pevně tiskla na prsa. Po celou cestu neřekla ani slovo, jen každou chvíli tiše vzlykla.

Stone řídil druhý skútr, s nímž se držel těsně za mnou a El. Jeho posádku tvořili Mia se Žvejkm a zbytek našich

věcí – rezervní bundy, deky, ponožky, boty a zbytky jídla z benzínky kousek od Avery's Mills.

Blížili jsme se k městu, když El něco špitla. Přes vrčení sání a dorážení větru jsem ji sotva uslyšel. Podíval jsem se směrem, kam se dívala ona. Přes rozbité čelní sklo ukazovala někam doprava. Kromě korun stromů jsem spatřil ještě něco. Mezi lesy se skvěla zářivá bělost, nad níž se k obloze tyčila vysoká věž. Jako maják, ostře kontrastující s šedí a temnotou.

„Co to je?“ zeptal jsem se.

„Kostel,“ odvětila Eleanor. „Aspoň myslím.“

„Vypadá pěkně.“

„Nejen to. To je to místo, co hledáme. Cítím, že je tam... já nevím – *něco* na něm je.“

Netušil jsem, o čem to El mluví. Jistě, hlavou mi prolétla myšlenka, že bych měl zastavit a ujistit se, že je v pořádku, ale neudělal jsem to. Po tom, co jsme zažili v Bobově sklepě, spolu se ztrátou jejího bratra, vás muselo napadnout, že brzo přijde o rozum. Mě to teda napadlo. Jenže, jak už jsem taky řekl, El je silnější než spousta jiných lidí.

„Musíme tam jet,“ řekla. Její oči hořely vážností, jakou jsem od chvíle ve Woodhavenu neviděl. „Chci tam nechat Mikeyho. Uložit ho tam.“

Dál už jsem se na nic neptal a zamířil tou bílou záplavou k věžičce. Čím víc jsme se ke kostelu blížili, tím jsem si byl jistější, že má El pravdu.

Vážně na něm *něco* bylo.

Tallmadge Falls mi v mnohém připomínalo Woodhaven – malé městečko, obklopené zemědělskou půdou a lesy. A opuštěné. V srdci města leželo *kruhové* náměstí. Byl to vlastně veliký kruhový objezd s osmi výjezdy, vycházejícími do všech stran – a v jeho středu park. Po obvodu byly nasázené stromy, aby zabránily řidičům v přejíždění obrubníku a rozrývání trávníku. Všechno tu pochopitelně pokrýval sníh – další věc, v níž se obě města shodovala – a tak jsem si dovolil domýšlet, co se asi pod nánosy sněhu skrývá. Lavičky, chodníčky vedoucí k několika budovám po obvodu, odpadkové koše, a možná pár pamětních desek, věnovaných štědrým dárcům. Okraj objezdu lemovala rychlá občerstvení, benzínky a lékárny – avšak mnohem vzhlednější než zchátralé podniky a podivný motel, které jsme viděli na náměstí Woodhavenu.

I kdyby tady takový motel *byl*, těžko by ohrozil majetátnost zdejšího kostela. Jak jsme se k němu blížili, docházelo mi, jak je starý. Někdo by řekl *víc* než starý. Byl *starobylý*. Nebo snad *historický*. Navzdory svému věku a četným známkám rozpadu byl kostel pořád krásný. Možná ještě krásnější v obklopení všeho toho sněhu. Zářil jako jasná hvězda na noční obloze.

Zajel jsem sáněmi až ke schodišti vedoucímu ke dveřím do kostela a vypnul motor. Cítil jsem se, jako bych hleděl na starý obraz – takový, co se ukládá do

ochranného rámu, který zabrání tomu, aby neutuchající proud blesků z foťáků proměnil obraz v prázdné plátno.

Před stavbou se tyčily čtyři pilíře, na nichž na mnoha místech chyběl nátěr a bylo tak vidět holé dřevo. Nad pilíři bylo veliké okno z barevného skla a na něm zkreslené vyobrazení Krista na kříži. Kristův trup byl posetý černými dírami, jako by po něm někdo házel kameny, ale tato skutečnost ani vrstva ledu nedokázaly zastínit oslnivou dokonalost celého díla. Na vrcholu kamenného schodiště, rovněž zasypaného sněhem, se mezi druhým a třetím pilířem zvedaly vysoké dveře. Zaklonil jsem hlavu a zahleděl se na věž, zvonici a věžičku, zakončenou křížem, protínajícím oblohu.

Do skútru pronikl hřejivý závan. Neřekl bych, že jsem si to jen představoval, nebo že to byl jen nějaký vnitřní pocit. Vážně věřím, že byl vzduch o několik stupňů teplejší. Ne o moc, ale v našich podmínkách bylo i pár stupňů hodně.

Myšlenka, že je tohle místo možná *chráněné*, nebyla úplně šílená. Myslím – a podle mě si to mysleli i ostatní –, že to místo bylo kouzelné, ale je to takové to kouzlo, co vám moc dlouho nevydrží. Jako když najdete берушку a s ní štěstí. Nemůžete ji ale zavřít do zavařovačky a nechat si ji napořád, abyste z ní dojili sílu. Ne, musíte ji pustit. Musíte jí otevřít okno nebo dveře a pomoci jí zpátky do přírody, kam patří. Něco takového nepatří jednomu člověku, nýbrž *všem*, kterým берушка přijde

do cesty. Přesně takový pocit jsem měl z tohoto kostela. Nabízel bezpečí těm, kdo k němu přijdou. Využívat jeho pohostinnosti příliš dlouho by nadělalo víc škody než užitku. Jistě, jeho zdi nás ochrání a možná dokonce taky vydávají nějaký druh štěstí, jenže nikomu nepatří. Nikdy nepatřily a nikdy patřit nebudou.

Za dobu, kterou jsme v kostele strávili – pokud mi paměť slouží, tak to nebyl ani den –, nás nic nevyrušilo. A když říkám nic, pak myslím *nic*. Přízraky se držely dál od náměstí a možná od celého města. Neskučeli žádní netvoři, jen vítr, a i ten byl v porovnání s tím, na co jsme byli zvyklí, celkem mírný. Nic nevolalo naše jména, nic nás nepokoušelo, mě nenapadaly žádné špatné myšlenky a za hodinu či dvě, co jsem v kostele spal, nepřišly ani noční můry se zabijáckým Bobem Ballardem.

Žili jsme skoro ve stavu úžasného blaha.

„Jo,“ řekla El třaslavým hlasem, za nějž však nemohl okolní chlad. „Jo, to je ono.“

Stone a Mia zastavili vedle nás. Oba na stavbu hleděli se zasněným výrazem ve tváři. Žvejk se mezi nimi postavil na zadní, opřel se předními packami o úzkou palubovku a vykoul skrz zamlžené sklo. Dokonce i on se zdál šťastnější a já za to byl rád – po všem, čím si prošel.

„Kouknu se, jestli je otevřeno,“ řekl jsem El a vystoupil. Její hlas jsem dál slyšel jasně a zřetelně, díky ztišujícím se větru.

„Asi bude,“ pokračovala se stoprocentní jistotou, a měla pravdu.

Dveře se otevřely směrem dovnitř a tiše, jen jsem se jich dotkl. Skoro jako by je pro mě otevřel nějaký neviditelný hostitel. *Jen vstup, Grady. Na okamžik se posad', ohřej si kosti, dej odpočinout své duši.*

Naskočila mi husí kůže a po zádech mi přejel mráz, ale stejně jako za Elin třaslavý hlas zřejmě ani za tohle nemohl sžíravý chlad.

Zastavil jsem se, než jsem překročil práh, a koutkem oka jsem zachytil jakousi ceduli. Její horní část trčela ze sněhu a byla tak čitelná jen půlka prvního řádku. Došel jsem k ceduli, ometl ji a četl:

*Historický kostel v Tallmadge Falls,
postaven mezi lety 1822 a 1825,
navržen Franklinem Cantorem.
Tato historická památka
je nejstarší církevní stavbou v Ohio
dodnes využívanou k bohoslužbám.*

Cedule mi přišla poněkud skličující, když se teď v kostele žádné bohoslužby nekonaly, ale ani trochu tím neztratila na přívětivosti. Otočil jsem se a mávnutím povolal ostatní. Přišli ke mně, já se vrátil a jednomu po druhém pomohl do schodů.

El šla poslední, protože než se Stone s Miou dostali ke dveřím, celou dobu si stavbu prohlížela. Pořád ještě svírala v náručí Mikeyho tělo. Převzal jsem ho od ní a společně jsme vstoupili dovnitř.

Kolem kazatelny a nahoře u klenby panovala tma, ale ne ta hrozná tma, co nás děsila. Prostě obyčejná tma, jestli něco takového dává smysl – výsledek absence světla, nikoliv přítomnosti nadpřirozených bytostí. Tak či tak máme nesnášenlivost vůči tmě v DNA, a když jsme prozkoumávali nekonečné řady nezapálených svíček, lemuujících uličku i zadní stěnu stupínku, s jejich zapálením jsme neváhali ani vteřinu.

Stone se s pomocí prkna dobelhal ke kazatelně a ztěžka dosedl na schod. Potřásl hlavou, přičemž mu spadla z hlavy kapuce. „Páni, na to, že je to tu starý jak vyschlý hovno, to není tak zlý.“

„Stone!“ vyjela po něm Mia. Seděla v první řadě lavic od stupínku. „V kostele se ,hovno‘ neříká!“

„Vždyť to zrovna řekla.“

Mia se naoko zasmála – *háháhá!* „To se nepočítá, ty starej ko–“

Stone zvedl prst a ukázal na ni. „Nene!“

„–jote. *Kojote!* Řekla jsem *kojote!*“

Stone se zazubil. „Ne že by to dávalo smysl... ale dobrej pokus.“

Jejich výměna mě přiměla k úsměvu, ale k jejich smíchu jsem se nepřidal. Ač jsem se tu cítil v bezpečí a v teple, dělal jsem si starosti o El. Za celou dobu se nepohnula ze svého místa v zadní části kostela, kam jsem na jednu z lavic uložil Mikeyho.

Stála za lavicí a nakloněná přes ni hleděla se slzami v očích na svého brášku. Každou chvíli některá ze slz

skanula a vsákla se do deky, která byla omotaná kolem Mikeyho těla.

Odkášlal jsem si. Ostatní se podívali mým směrem a já pokynul k El. Přišli k nám a já jí položil ruku na záda. Přes několik vrstev oblečení jí prostupovaly hrbolky páteře a oblouky žeber. Napadlo mě, kdy asi naposledy jedla – nebo aspoň spala.

„Co chceš dělat?“ zeptal jsem se.

„Chci ho přivést zpátky,“ odpověděla El a zasmušile se usmála. „Ale to nedokážu, tak ho asi budu muset nechat jít.“ Pohládila deku v místě, kde pod ní byla Mikeyho hlava. „A pohrbit ho nemůžeme. Zem je na to příliš zmrzlá, a taky nemáme žádný lopaty.“

„I kdyby zmrzlá nebyla,“ řekl Stone a štípl mě do bicepsu, „Grady by byl k ničemu.“

„Ale stejně bych udělal, co bych mohl. To se vsad,“ odpověděl jsem. „Když řekneš, ať vyběhnu ven a začnu hrabat vlastníma rukama, klidně to udělám.“

Elin úsměv se ze zasmušilého proměnil v o něco vřelejší. „Já vím, že jo, Grady.“

Stone mě klouby na ruce podrbl na hlavě. „Seš dobrák, kámo. Někdy až příliš.“

El si stoupla na špičky a políbila mě na tvář, až mi po ramenou přešel příjemný mráz. „Neboj se, Grady, nic hrabat nemusíš.“

„Tak jak to teda uděláme?“ zeptal jsem se.

El pokrčila rameny. „Jen se s ním chci řádně rozloučit.“

„A nechat ho tady?“ ptala se Mia.
El přikývla. „Jo. Tady bude v bezpečí.“

A tak jsme to taky udělali. Pomohl jsem El připravit Mikeyho. Otřít z něj krev, učesat mu vlasy, převléct ho do něčeho, co není nasáklé krví. El se bohudíky celou dobu držela, a když bylo hotovo, Mikey vypadal skoro stejně, jak jsem si ho pamatoval.

Jeho tělo leželo na stupínku, obklopené zapálenými svíčkami, a nad ním se tyčil veliký kříž. Řekli jsme pár hezkých slov, uronili slzu, Žvejk zavyl.

Konečně mohl Mikey, v tomhle krásném kostele v krásném městě, nalézt klid.

Pár hodin nato prosvitlo skrz mraky slunce, aby nám dalo najevo, že je načase jít dál. A tak jsme pokračovali na jih, a když už tak tlumený sluneční svit ještě víc potměněl, našli jsme si nový úkryt, přečkali tmou a znovu vyrazili.

Jako na kolovrátku.

Asi týden poté, co jsme opustili Woodhaven, zmizelo světlo na nejdelší dobu, co jsme si za poslední dny pamatovali. Mohli jsme čekat, než temnota pomine, ale věděl jsem, že se co nevidět narodí Miina dcerka, a tak čekat

nemůžeme. Ač byla Mia obyčejně klidná a usebraná, začínala být – celkem pochopitelně – čím dál ustaranější, a tak po důkladném přemítání v pekárně plné okoralého a zmrzlého pečiva padlo rozhodnutí. Musíme jít dál. Nemáme na vybranou.

Dokud budou skútrům fungovat světla a vánice bude mírná a nezasype nás dalšími dvěma metry sněhu, budeme v pohodě.

A zatím to vycházelo.

Příšery nás nechávaly na pokoji, ale nebyly daleko. Tím jsem si byl jistý.

Nedlouho poté, co jsme odjeli z pekárny, potřebovaly naše sáně natankovat. Vystoupil jsem, abych doplnil nádrž. El tvrdě spala a já ji nechtěl budit, tak jsem mávl na Stonea s Miou, ať zastaví, a začal tankovat, zatímco oni na mě svítili. Tím drželi příšery v bezpečné vzdálenosti, ačkoliv nás stejně pokoušely. Když jsem plnil nádrž, donesl se ke mně jemný hlas.

Mikeyho hlas.

Nechals mě umřít, Grady. Nebyls dost rychlej... Proč? Proč jsi mě nezachránil? Necháš umřít i mou sestru? A co Mia? Necháš to její malý umrznout?

Nedokázal jsem na ty otázky odpovědět a vši silou se snažil je ignorovat. Přiznám se ale, že se mi při tankování tak trásly ruce, že jsem si pořádně polil bundu.

Jen co jsem nádrž doplnil, uháněl jsem zpátky do bezpečí kabiny. Mikeyho smích mě doprovázel, dokud jsem nezabouchl dveře.

Žvejek zvědavě vykoul čelním sklem. Měl vytřeštěné, zvlhlé oči a hlavu natočenou doleva, odkud přicházel ten falešný hlas. Chudák pes tiše zakňučel.

Rukou v rukavici jsem ho pohladil po zádech, vděčný za to, že se El ani nepohnula, a špitl: „Já vím, chlapče, já vím. Taky mi chybí.“

Pamatuju si, že jsem byl v jednom kuse unavený. Chci říct, víc než to. Mimo bezpečí a teplo kostela se mé noční mûry vracely, jen co jsem zavřel oči. A tak jsem se přirozeně vyhýbal spánku, co to jen šlo.

Netušil jsem, kolik dní uplynulo od chvíle, kdy jsme nechali Mikeyho v tom kostele, protože dny a noci splývaly. Přidám-li k tomu skutečnost, že jsem nikdy nespál v zátahu víc než hodinu či dvě, úplně jsem ztratil ponětí o čase. Vlastně jsem kromě vědomí, že vánice a příšery přišly čtvrtého července, od toho dne v podstatě netušil, jaké je datum. Ne že by na tom snad záleželo. Odpočinek přijde, až budeme v bezpečí, a to jsme ještě nebyli.

Kvůli téhle nemožnosti spánku jsem co nejvíc hlídkoval, zatímco ostatní spali. Věděl jsem, že když zůstanu vzhůru a vyzbrojen světlem, nedovolím, aby mi ztěžkla víčka. Když to dopustím, vystavím nebezpečí nejen sebe, ale i své milované. A jediné, na čem záleželo, bylo udržet je v bezpečí. Ztrátu dalšího člověka bych totiž neunesl. To bych si ta víčka radši sám uřezal.

Naším útočištěm se na noc stala opuštěná školní budova. Byla to součást větší střední školy někde u hranic mezi Ohiem a Kentucky, jestli teda šlo věřit těm pár značkám, co jsme cestou potkali. Stavba byla starodávná, ale stará architektura se nám ukázala jako neúčinnější forma ochrany před příšerami. Cihly, kámen, malá okna, těžké dveře z bytelného dřeva a oceli – naprosto ideální.

Školní budova byla dvoupatrová. Žlutá dlažba pod našima nohama byla ošoupaná předchozími generacemi. Celé místo vonělo prachem a starými knihami – jejich aroma mi bylo mnohem příjemnější než okolní chlad.

Zůstali jsme v suterénu, který vypadal spíš jako doupe zatracení než místo vhodné pro děti. Tady dole lemovaly stěny obnažené trubky. Byly tu dvě koupelny, komora plná čisticích prostředků a toaletního papíru, a v dohledu ani jedno okno. Prošel jsem další patra, ale nenašel v nich nic užitečného. Jen učebny s mnoha okny a nedostatkem únikových cest. Spodní doupe nám skýtalo tolik potřebnou ochranu před živly – a příšerami.

El, Stone a Mia spali, zatímco já seděl na jednom ze žlutých schodů, zamyšlený a se Žvejkem, který se mi vtěl u nohou. Na hlídce nebylo co jiného dělat. Přemýšlet a snažit se zůstat vzhůru. A tak jsem přemýšlel a moje myšlenky byly jako obvykle chmurné.

Myslel jsem na ztrátu Jonase, pak Helgy a nakonec Mikeyho – všichni odešli za děsivých, tragických okolností. Myslel jsem na matku, bez níž jsem vyrůstal. Na

to, jak chtěla být spisovatelkou, jak napsala ten úžasný příběh o psovi z dětství, co znovu obživne a vrátí se k teď už dospělému páníčkovi, aby uzavřel tuhle nepříjemnou kapitolu jeho života, jak jsem u sebe v peněžence nosil kopii toho příběhu, ač jsem ho znal slovo od slova. Teď už jsem ho ale neměl, protože jsem ho ztratil, když začala ta vánice. Myslel jsem na otce a na to, jak umřel na infarkt. Myslel jsem na toho chlapce, co jsem ho nedokázal zachránit z plamenů a který mě strašil už před touhle vánicí a strašil mě i potom.

Na tohle všechno jsem myslel, abych zůstal vzhůru. Možná jsem byl šílenější. Měl jsem v batohu knížky. Mohl jsem si v nich číst, zaměstnat mysl. Jenže kdykoliv jsem nějakou otevřel, zakvílel vítr a stará budova se rozsténala jako umírající obr a jakákoliv šance, že se budu soustředit na slova v knize, byla rázem fuč.

Mou jedinou možností tak bylo popustit těmhle příšerným myšlenkám uzdu. Koneckonců byly plné výjevů z nočních můr, a ty jsou přece palivem pro nespavost, ne? Chytil jsem se toho zlého a díky tomu mi dál tlouklo srdce.

Předklonil jsem se a přes vrstvu přikrývek pohladil Žvejka. Zacukal jedním uchem, koukl na mě štěrbinou mezi víčky a měkce zakňučel.

„Je to dobrý, kamaráde. Dobrý.“

Vážně? Než jsme ztratili Mikeyho, nebyl jsem tak... *na dně*. Nebyl jsem tak... *vyděšený*. Nebo jo?

Bože, jak se všechno změnilo.

Vstal jsem a protáhl se. Chůze udržovala proudění krve, které zase zabraňovalo únavě. Vylezl jsem po schodech do druhého patra a troufl si vykuknout zasněženým oknem. Souvislá, bezhvězdá, černá obloha. Jako bych hleděl do tváře věčnosti. A jestli tohle byla moje věčnost, pak jsem za ní nijak nespěchal.

Řekli byste, že na tak ponurém a všudypřítomném výhledu nemůžete najít nic pozitivního, ale já se o to přesto snažil. Říkal jsem si, že život je drahocenná věc a že za těmi temnými mraky pořád hoří vzdálené plamínky jasného světla. Když budeme dál bojovat, možná je jednoho dne znovu spatříme.

Aspoň jsem v to doufal.

Opřel jsem se zády o zeď. Měl jsem těžká víčka, ale nesměl jsem usnout. Usnout znamenalo otevřít si víko rakve a vlézt dovnitř. A tak jsem se plácl po tvářích. Kožená rukavice na mé pravačce pleskla o kůži.

Musel jsem tam sedět další hodinu, přemýšlet, *přát si, doufat*, než na mě zamává Večerníček svojí čepičkou. Kdyby Stone nevstal, asi bych tam usnul.

Ted' měl berli. Prkno, o které se předtím opíral, zahodil, když jsme se ještě před touhle školou zastavili v lékárně a našli v ní tuhle berli. Kdykoliv jsme narazili na lékárnou nebo supermarket, využili jsme příležitosti. Jedině tak jsme se dokázali zásobit repelentem poté, co jsme

ho nedávno skoro vypotřebovali. Naštěstí nám ho tam lidi nechali na regálech dost. Tahle lékárna ale byla vyplněná a v podstatě z ní všechno zmizelo, včetně druhé berle. Stone se s jednou berlí pohyboval o něco pomaleji, ale pořád lepší, než kdyby se nehýbal vůbec – nebo se, chraň Bože, musel vozit na mých zádech, jako tomu bylo při našem přechodu jezera Prism Lake.

Žvejk vstal, když k nám Stone přistoupil.

„Seš v pohodě, Grady?“ zeptal se.

„Začínám bejt trochu unavenej.“

„No, je fakt, že vypadáš jak kus hovna.“

„Vždycky jsi byl mistr slova,“ opáčil jsem.

Pokrčil rameny, jako že neví, co na to říct. Žvejk se pokoušel postavit na zadní a položit si přední packy na mou židli. Sehnul jsem se a opatrně mu pomohl, abych mu neporanol hojící se rány. Přitáhl jsem si ho na klín a podržel ho pod bradou, která už zoufale potřebovala nový sestřih. S Helgou jsme ho vykoupali a upravili, jenže to už se zdálo pěkně dávno. Délka jeho srsti, obzvlášť kolem pacek, napovídala, že má u kadeřníka značné zpoždění.

Sakra, vlastně my všichni – teda aspoň chlapi. Mně vlasy přerůstaly přes uši v jakémsi nechtěném háru z šedesátek ve stylu Paula McCartneyho. . . až na to, že já spíš než jako Brouk vypadal jako šváb. Stone se zase honosil neposedným afrem a huňatými vousy.

„Mně taky chybí, víš,“ řekl Stone. „Vím, že na to nevypadám, neřvu tady nebo tak, ale chybí mi. Byl pro mě jako malej brácha.“

Stonea jsem za celou dobu našeho dlouhého přátelství viděl brečet jenom párkrát a většinou od té autonehody, co mu zabila rodiče a jemu pochroumala nohy.

„Já vím, že jo, kámo. Nemusíš nic vysvětlovat.“

Přikývl a poplácal mě po rameni. „Zvedni se a jdi si zdřímnout. Vážně vypadáš jak kus hovna.“

Vstal jsem a opatrně položil Žvejka na zem. Ocásek se mu roztřepal jako metla od mixéru. Rány, které utrpěl z rukou Boba Ballarda, mu vzaly hodně, ale rozhodně ne schopnost vrtět ocasem.

„Jdeš si taky lehnout, chlapče?“ zeptal jsem se ho.

Žvejk jemně štěkl. Od Mikeyho odchodu se ke mně přitulil, kdykoliv mě přemohl spánek, a dokonce mě doprovázel, i když jsem měl hlídku. Občas se zvedl a zadíval se na dveře nebo okno a já si myslel, že tam cítí nějaký přízrak. Postupem času jsem však svůj pocit přehodnotil.

Ve skutečnosti totiž čekal, až se vrátí Mikey. Pak jsem si vzpomněl na jeho reakci, když poprvé spatřil jeho tělo zamotané do deky, na jeho bolestné zavytí – a rázem jsem měl dojem, že na něj nejen čeká, ale že ho *vidí*.

Moje babička, nebývalá milovnice zvířat, měla nepočet teorií o domácích mazlíčcích. Podle jedné z nich zvířata vidí i věci, které my lidé nevidíme. Třeba duchy. A vida – možná měla pravdu. Babička se totiž málokdy mýlila.

Poděkoval jsem Stoneovi a jako pokaždé mu připomněl, ať mě vzbudí, jakmile si jen trošku zívne. Posadil

se, protáhl si paže a pronesl: „Já vím, já vím. Neboj se, kámo. Prostě už zalehni. Vypadáš –“

„Jak kus hovna. Jo, chápu.“

Mrkl na mě.

Venku zasténal vítr a zahvízdal v puklinách cihlových zdí. Sotva jsem si toho všiml. Postupně se stal jednou z věcí, co prostě nějak... *jsou*. Běžnou věcí, součástí každodenního života. Jistě, zpočátku je šílené vidět, jak se uprostřed léta sype sníh, ale pak si na to zvyknete. Přizpůsobíte se tomu a prostě musíte jít dál.

My lidé jsme totiž ohromně přizpůsobiví.

„Dobrou noc, Grady,“ řekl Stone.

„Dobrou.“

Usnul jsem a do hlavy se mi draly noční můry. Probudil jsem se studeným potem a srdcem bušícím do žeber, jako by chtělo utéct co nejdál od těch příšerných výjevů. El spala vedle mě, a tak jsem se uvelebil blíž k ní, abych se uklidnil.

Za chvíli už jsem zase dřímал, tentokrát beze snů. Aspoň jsem si žádný nepamatoval.

Slunce se další den dál schovávalo za mraky, když nakonec vykouklo z temnoty na celých šest hodin a čtyřicet tři minut – ano, počítal jsem to.

Sbalili jsme se a pokračovali v naší pouti do Města světla. Stone měl cestovní mapu – tu, kterou vzal na

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Město světla.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.